

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 472/2022-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Martinou Pastier, advokátkou, Nábrežná 5, Nová Baňa, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 3 T 8/2020 z 21. decembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

rozhodol:

1. Uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 3 T 8/2020 z 21. decembra 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 3 T 8/2020 z 21. decembra 2021 **zrušuje a vec v r a c i a** Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Nitra **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **493,10 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 472/2022-12 z 8. septembra 2022 prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú ústavnému súdu 11. marca 2022 a doplnenú 28. marca 2022 v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

v spojení s čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 3 T 8/2020 z 21. decembra 2021 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie náhrady trov v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola opatrením okresného súdu č. k. 2 Tp 834/2018 zo 16. novembra 2018 ustanovená za obhajkyňu obvineného [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní, v priebehu ktorého došlo uzneseniami vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre z 26. novembra 2018 a 18. decembra 2018 k spojeniu šiestich trestných vecí obvineného na spoločné konanie podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku. Po právoplatnosti rozsudku č. k. 3 T 8/2020 z 2. júna 2020, ktorým okresný súd schválil dohodu o uznání viny a prijatí trestu, si sťažovateľka uplatnila nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov v celkovej výške 12 083,79 eur. Sťažovateľka vyčíslila základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby tak, že k nej s odkazom na § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pripočítala zvýšenie päťkrát o jednu tretinu z jednej dvanástiny výpočtového základu.

3. Okresný súd uznesením z 26. júla 2021 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) priznal sťažovateľke odmenu a náhradu hotových výdavkov za špecifikované úkony právnej služby vo výške 7 765,59 eur, pričom vychádzal z toho, že základná sadzba tarifnej odmeny bola v dôsledku spojenia viacerých trestných vecí odsúdeného na spoločné konanie zvýšená o jednu tretinu.

4. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola uznesením sudcu okresného súdu z 21. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zamietnutá ako nedôvodná. Okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že pri spojení viacerých vecí možno odmenu zvýšiť len o jednu tretinu, ktorá nie je vynásobená počtom spojených vecí. Sťažovateľkou uvedený výklad tohto ustanovenia by bol podľa okresného súdu v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľke doručené 10. januára 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, pričom poukazuje na to, že okresný súd

- a) negoval znenie § 13 ods. 3 vyhlášky a vyložil si ho a následne aj aplikoval svojvoľne;
- b) neuplatnil celé paragrafové znenie predmetného ustanovenia, keď nepripočítal k odmene určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou jednu tretinu ostatných vecí, tak ako to je dané v znení vyhlášky;

- c) odôvodnenie uznesenia okrem (podľa názoru sťažovateľky nevysvetleného) odkazu na hospodárnosť konania neobsahuje žiadne ďalšie úvahy okresného súdu, je teda nepreskúmateľné;
- d) za svojvoľný a arbitrárny považuje aj záver okresného súdu, ktorý v odôvodnení potvrdzujúceho uznesenia uviedol, že § 13 ods. 3 vyhlášky jasne a priamo uvádza, že odmenu pri spojení viacerých vecí možno zvýšiť o jednu tretinu, ktorá nie je vynásobená počtom spojených vecí;
- e) vychádzajúc zo záverov okresného súdu, v prípade § 13 ods. 3 vyhlášky by prichádzal do úvahy rozdielny výklad v civilnom a v trestnom konaní, čo je v rozpore so zákazom diskriminácie. V tejto súvislosti sťažovateľka odkazuje na ustálenú prax v civilnom a správnom konaní. Rozporovaný výklad nereflektuje ani na základnú systematickú stavbu vyhlášky. Zo systematiky zaradenia § 13 ods. 3 v rámci celého znenia vyhlášky sťažovateľka vyvodzuje, že ide o spoločné ustanovenie týkajúce sa trestných i civilných vecí. S odkazom na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 536/2018-37 zo 17. januára 2019 sťažovateľka vyvracia možné úvahy o vylúčení aplikácie § 13 ods. 3 vyhlášky v oblasti trestného práva;
- f) podľa názoru sťažovateľky mal okresný súd gramatickým výkladom dospieť k záveru, že k základnej sadzbe tarifnej odmeny stanovenej pre najprísnejšie trestaný trestný čin mal pripočítať jednu tretinu súčtu základných sadzieb tarifnej odmeny v ostatných spojených veciach;
- g) v závere sťažovateľka dodáva, že k uplatneniu princípu hospodárnosti konania došlo už samotným spojením trestných vecí na spoločné konanie.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

6. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril predseda okresného súdu, ktorý sa stotožnil s právnym názorom zákonného sudcu, ktorý vo svojom vyjadrení rekapituluje odôvodnenie napadnutého uznesenia a reaguje na rozhodnutia ústavného súdu a všeobecných súdov (nález č. k. II. ÚS 536/2018 zo 17. januára 2019, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To 13/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžf 51/2010) a upozorňuje na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 214/2022 z 26. apríla 2022 o odmietnutí sťažnosti napádajúcej obdobný postup okresného súdu pri určovaní odmeny za úkony právnej služby s poukazom na § 13 ods. 3 vyhlášky.

7. Sťažovateľke bolo vyjadrenie okresného súdu doručené 7. októbra 2022, no do dňa rozhodovania ústavného súdu o jej ústavnej sťažnosti nevyužila možnosť sa k nemu vyjadriť.

8. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov a písomností predložených ústavnému súdu, ako aj s prihliadnutím na predmet konania je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie, resp. hlbšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky označených v bode 1 tohto nálezu napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým rozhodol o zamietnutí jej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania. Podstatou jej argumentácie je námietka nedostatočného odôvodnenia a nesprávneho výkladu vyhlášky pri určení výšky jej odmeny za úkony právnej služby pri obhajobe odsúdeného.

10. Prv ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu podstatnej sťažostnej argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre opakovane uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Robins v. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Ústavný súd považuje za potrebné najprv poukázať na to, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Rovnako tak ústavný súd nezosúladuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014). Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

13. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva

z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska) (IV. ÚS 214/2022).

14. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne (porovnaj m. m. IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). To však ale neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepíateho formalizmu) či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

15. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

16. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia ho ústavný súd nepovažuje za vyhovujúce uvedeným požiadavkám, pretože nedáva presvedčivú odpoveď na otázku, z akých dôvodov obstoí výška odmeny sťažovateľky určená vyšším súdnym úradníkom za jeden úkon právnej služby.

17. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva presvedčenie, ku ktorému dospel okresný súd gramatickým výkladom ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky, že zákonodarca jasne a priamo uvádza, kedy prichádza do úvahy možnosť navýšenia odmeny za poskytovanie právnych služieb, a zároveň zreteľne poznamenal, že danú odmenu pri spojení viacerých vecí možno zvýšiť o jednu tretinu, ktorá nie je vynásobená počtom spojených vecí. Opačný postup by bol podľa názoru okresného súdu v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, pričom ho nemožno vyvodit' ani z nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 536/2018 zo 17. januára 2019.

18. Druhým argumentom objavujúcim sa v odôvodnení napadnutého uznesenia je skutočnosť, že pojem tarifná hodnota veci (obsiahnutá v spornom ustanovení § 13 ods. 3 vyhlášky, pozn.) je civilnoprávnym pojmom a používa sa v občianskoprávných a obchodnoprávných vzťahoch. V trestnom konaní podľa názoru okresného súdu nemožno odvodzovať základnú sadzbu tarifnej

odmeny z tarifnej hodnoty veci, keďže predmetom trestného zákona nie je vec ako taká, ale trestne zodpovedný páchatel', a teda hodnota veci je daná závažnosťou trestného činu. Zároveň zdôrazňuje, že treba rozlišovať odmenu za právne služby v civilnom konaní a trestnom konaní, a to z dôvodu, že sú upravené osobitnými zákonmi, ako aj z dôvodu rozlišovania spôsobov priznania odmeny advokátovi samotnou vyhláškou.

19. Okresný súd teda v podstate na jednej strane pripúšťa, že v zmysle nálezu č. k. II. ÚS 536/2018 v trestných konaniach, v ktorých boli spojené viaceré trestné veci toho istého páchatel'a na spoločné konanie, nie je vylúčený postup podľa § 13 ods. 3 vyhlášky, no z (z bližšie nevysvetleného) dôvodu jednak hospodárnosti konania, ako aj potreby rozlišovať odmenu za právne služby v civilnom a v trestnom konaní sa v trestnom konaní odmena vo výške jednej tretiny nenásobí počtom spojených vecí (na rozdiel od civilného a správneho konania, kde k tomuto násobeniu dochádza), čo má vyplývať z gramatického výkladu ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky, kde to zákonodarca zreteľne poznamenal.

20. Svoju úvahu o hospodárnosti konania okresný súd však ďalej nerozvil a v podobe, v akej je vyjadrená v odôvodnení napadnutého uznesenia, ju nemožno považovať za dostačujúcu. V tejto súvislosti sa naopak javí ako logický argument, že zásada hospodárnosti konania vyplýva zo samotnej skutočnosti, že v prípade spojenia dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny zvyšuje o tretinu odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Čiže v nižšej miere, než keby bola každá vec prejednávaná samostatne. Okresný súd dostatočne nevysvetlil ani prednosť hospodárnosti konania pred nárokom obhajcu na odmenu v zmysle ustanovení vyhlášky a z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva ani spôsob, akým sa vysporiadal s účelom ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky, ako aj podstatou náhrady trov právneho zastúpenia. Podľa ústavného súdu by bolo možné považovať odôvodnenie okresného súdu za dostatočné, ak by z neho bolo pre sťažovateľku zrejmé, prečo práve v trestných veciach sa má odmena zvyšovať o jednu tretinu za všetky spojené veci, a nie o jednu tretinu za každú spojenú vec samostatne, ako je výslovne uvedené v ustanovení § 13 ods. 3 vyhlášky („*ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach*“).

21. Ústavný súd v bode 16 odôvodnenia uznesenia č. k. IV. ÚS 214/2022 z 26. apríla 2022 (na ktoré poukazoval konajúci sudca vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti) konštatoval, že sťažovateľom odkazovaná judikatúra vo všeobecnosti (bez rozlišovania, či ide o spojenie trestných vecí alebo iných vecí) z hľadiska jednoduchého práva skôr nasvedčuje správnosti právneho názoru, že základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou sa zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach v zmysle v každej zo spojených vecí v trestnom konaní. Pri posudzovaní sporného odôvodnenia však prihliadal na skutkové okolnosti prípadu, keď sťažovateľ od začiatku prevzal obhajobu obvineného stíhaného pre jeden skutok, jedno súvislé konanie (hoci sa skladalo z útoku na človeka a následne útoku na vec) kvalifikované ako dva odlišné trestné činy, čo vyplýva z bodu 17 odkazovaného uznesenia. V prejednáwanej veci sťažovateľky, naopak, nesporne došlo k spojeniu šiestich pôvodne samostatne vedených trestných konaní páchatel'a.

22. Uvedené zistenia zakladajúce zjavnú neodôvodnenosť napadnutého uznesenia okresného súdu preto viedli ústavný súd k záveru, že ním bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

23. V súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu ústavný súd dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu). Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze a tak znova rozhodne o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania, pričom bude klásť dôraz na jeho náležité odôvodnenie.

IV.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané, ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal pritom z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a jeho zrušenie sa otvára priestor na to, aby sa okresný súd v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedených práv hmotného charakteru (porov. II. ÚS 867/2014). Zároveň dospel k záveru, že konštatované procesné pochybenie všeobecného súdu *per se* nepredstavuje zásah do základných práv sťažovateľky hmotného charakteru, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že ústavný súd mal výhrady voči nedostatočnému odôvodneniu napadnutého uznesenia (porov. I. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 193,83 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 11,63 eur, t. j. spolu 410,92 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky) zvýšenú o DPH vo výške 82,18 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu